

**RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION**

**Bruxelles, den 28. maj 2009 (03.06)
(OR. en)**

**8302/4/09
REV 4**

LIMITE

**CRIMORG 55
COPEN 68
EJN 24
EUROJUST 20**

NOTE

fra:	formandskabet
til:	Rådet
Vedr.:	Endelig rapport om fjerde runde af gensidige evalueringer - Den praktiske anvendelse af den europæiske arrestordre og de hermed forbundne procedurer for overgivelse mellem medlemsstaterne

Den endelige rapport om fjerde runde af gensidige evalueringer er blevet drøftet i Rådets forberedende organer, på møderne i MDG den 24. april og den 13. maj 2009, på mødet i Gruppen vedrørende Samarbejde i Straffesager (CCM) den 6. maj 2009, på mødet i Artikel 36-Udvalget den 20. maj 2009, på RIA-rådernes møde den 25. maj 2009 og senest på Corepers møde den 27. maj 2009, hvor delegationerne nåede til enighed om den nuværende udgave af dokumentet. Den nederlandske delegation opretholdt dog sit generelle forbehold med hensyn til teksten.

Den reviderede tekst, der er resultatet af Corepers møde den 27. maj 2009, findes i bilaget til denne note.

Det henstilles til Rådet, at det godkender den endelige rapport. Formandskabet henstiller også til Rådet, at det beslutter at fremsende rapporten til Europa-Parlamentet til orientering.

**ENDELIG RAPPORT OM FJERDE RUNDE AF GENSIDIGE EVALUERINGER - DEN
PRAKTISKE ANVENDELSE AF DEN EUROPÆISKE ARRESTORDRE OG DE
HERMED FORBUNDNE PROCEDURER FOR OVERGIVELSE MELLEM
MEDLEMSSTATERNE**

INDHOLD

1.	INDLEDNING	4
2.	DE VIGTIGSTE RESULTATER	6
3.	KONKLUSIONER	8
3.1.	<i>De judicielle myndigheders rolle</i>	8
3.2.	<i>Princippet om direkte kontakter</i>	8
3.3.	<i>Uddannelsesspørgsmål</i>	9
3.4.	<i>Mekanismer til lettelse af anvendelsen</i>	10
3.5.	<i>Sprogkrav</i>	11
3.6.	<i>Fremsendelse af den europæiske arrestordre</i>	11
3.7.	<i>Tidsfrister for forelæggelse af europæiske arrestordrer, der opfylder sprogkravene</i>	12
3.8.	<i>Grunde til at afslå fuldbyrdelse</i>	13
3.9.	<i>Proportionalitetstest</i>	15
3.10.	<i>Accessorisk overgivelse</i>	16
3.11.	<i>Specialitetsreglen</i>	16
3.12.	<i>Påtegning</i>	17
3.13.	<i>Artikel III i konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen</i>	18
3.14.	<i>"Foreløbig anholdelse" i henhold til den europæiske arrestordre</i>	19
3.15.	<i>Informationsunderskud</i>	20
3.16.	<i>Yderligere oplysninger</i>	20
3.17.	<i>Tekniske faciliteter</i>	21
3.18.	<i>Beslaglæggelse og overgivelse af genstande</i>	22
3.19.	<i>Opfølgning af evalueringer</i>	23

1. INDLEDNING

I henhold til artikel 8, stk. 5, i fælles aktion af 5. december 1997 om indførelse af en ordning for evaluering af, hvordan de internationale forpligtelser med hensyn til bekæmpelse af organiseret kriminalitet udmøntes og efterleves i de enkelte medlemsstater, forsøger denne rapport at drage konklusioner vedrørende fjerde evalueringsrunde, således at Rådet kan træffe passende beslutninger.

Fjerde runde af gensidige evalueringer omhandlede anvendelsen af den europæiske arrestordre i praksis og samarbejdet mellem medlemsstaterne herom. Formålet var navnlig at evaluere de praktiske processer, som medlemsstaterne gennemfører og støder på, når de optræder henholdsvis som udstedende og som fuldbyrdende medlemsstat, og vurdere relevante uddannelsesbestemmelser og forsvarsaspekter.

Evalueringsprocessen fulgte samme mønster som de tidligere evalueringsrunder. Efter hvert evalueringsbesøg blev der således udarbejdet en rapport, der gav en faktisk beskrivelse af den relevante organisationsstruktur og retspraksis i den evaluerede medlemsstat i dens rolle både som udstedende og som fuldbyrdende medlemsstat samt af uddannelsesbestemmelser og forsvarsaspekter; rapporten identificerede derefter både områder, der kræver forbedringer, og områder med god praksis og kom med de anbefalinger, som evalueringsholdet fandt hensigtsmæssige med hensyn til, hvordan den europæiske arrestordres anvendelse kunne strømlines og forbedres yderligere.

Mange af anbefalingerne i landerapporterne vedrører de enkelte landes særlige forhold.

Evalueringerne viste dog en række fælles spørgsmål, og der blev givet anbefalinger på grundlag heraf, enten med potentiel anvendelse på en række medlemsstater eller udtrykkeligt rettet til Den Europæiske Union som helhed; denne rapport sætter fokus på disse spørgsmål.

Denne rapport bygger på de enkelte evalueringsrapporter¹, rapporten om de første syv evalueringsbesøg² og drøftelserne om disse rapporter i Den Tværfaglige Gruppe vedrørende Organiseret Kriminalitet (MDG) og i Gruppen vedrørende Samarbejde i Straffesager (ekspertes vedrørende den europæiske arrestordre). Som anført ovenfor er hensigten generelt at omtale de vigtigste spørgsmål, der er identificeret under evalueringen, og, når det er hensigtsmæssigt, at foreslå foranstaltninger i form af anbefalinger enten til Den Europæiske Union eller til medlemsstaterne selv.

Disse anbefalinger er ikke anført efter betydning. Under udarbejdelsen af den endelige rapport fandt man, at det kunne være vanskeligt og i nogle tilfælde virke mod hensigten at rangordne specifikke anbefalinger, da de er indbyrdes forbundne og supplerer hinanden, så den europæiske arrestordre kan fungere hensigtsmæssigt. Formålet med den endelige rapport er ikke at gengive anbefalingerne til de enkelte medlemsstater og indholdet af de enkelte evalueringsrapport. Samtlige evalueringsrapporter om medlemsstaterne er offentligt tilgængelige. Hovedformålet med den endelige rapport er at indkredse nogle problemer og fremsætte anbefalinger med henblik på at løse dem. I nogle tilfælde er anbefalingerne derfor henvendt til medlemsstaterne, hvorimod Rådet i andre tilfælde er indforstået med at foretage en vis opfølgning. Anbefalingerne er affattet, så de klart udtrykker hver enkelt anbefalings betydning.

¹ De enkelte rapporter findes i følgende dokumenter: Østrig (7024/08 COR 1 REV 1 CRIMORG 41 + COR 1), Belgien (16454/2/06 REV 2 CRIMORG 196), Bulgarien (8265/09 CRIMORG 52), Cypern (14135/2/07 REV 2 CRIMORG 155), Den Tjekkiske Republik (15691/2/08 REV 2 CRIMORG 194), Danmark (13801/2/06 REV 2 CRIMORG 149), Estland (5301/2/07 REV 2 CRIMORG 9), Finland (11787/2/07 REV 2 CRIMORG 125), Frankrig (9972/2/07 REV 2 CRIMORG 95), Tyskland (7058/1/09 REV 1 CRIMORG 32), Grækenland (13416/1/08 REV 2 CRIMORG 146), Ungarn (15317/2/07 REV 2 CRIMORG 174), Irland (11843/2/06 REV 2 CRIMORG 129 + COR 1), Italien (5832/2/09 REV 2 CRIMORG 19), Letland (17220/1/08 REV 1 CRIMORG 213), Litauen (12399/2/07 REV 2 CRIMORG 134), Luxembourg (7593/2/07 REV 2 CRIMORG 59), Malta (9617/2/08 REV 2 CRIMORG 75), Nederlandene (15370/2/08 REV 2 CRIMORG 185), Polen (14240/2/07 REV 2 CRIMORG 158), Portugal (7593/2/07 REV 2 CRIMORG 59), Rumænien (8267/09 CRIMORG 53), Den Slovakiske Republik (7060/1/09 CRIMORG 33), Slovenien (7301/2/08 REV 2 CRIMORG 44), Spanien (5085/2/07 REV 2 CRIMORG 5), Sverige (9927/2/08 REV 2 CRIMORG 79), Det Forenede Kongerige (9974/2/07 REV 2 EXT 1 CRIMORG 96).

² 8409/08.

2. DE VIGTIGSTE RESULTATER

De fagfolk, der er blevet interviewet i de forskellige medlemsstater, ser generelt meget positivt på den europæiske arrestordre og dens anvendelse. Et meget stort flertal af de myndigheder, der er involveret i anvendelsen af den europæiske arrestordre, mener, at den har klare fordele sammenlignet med det traditionelle udleveringssystem, og understreger, at den er et nyttigt redskab, der fremskynder behandlingen af sager og samtidig sikrer den enkeltes rettigheder. Som en af de vigtigste fordele bør nævnes, at den nye retsakt medfører en væsentlig forkortelse af tidsfristerne for overgivelse af den pågældende. Dette underbygges også af statistikkerne, der viser, at en anfægtet udleveringsprocedure i EU tager gennemsnitligt 43 dage. De nationale myndigheder har accepteret den europæiske arrestordres nye innovative struktur og er klar over, at det er nødvendigt at indføre en ny retskultur baseret på gensidig tillid som en betingelse for, at systemet kan udnyttes fuldt ud. Deres vilje til at sørge for, at den europæiske arrestordre håndhæves effektivt, er bemærkelsesværdig. Et ikke ubetydeligt antal medlemsstater har dog understreget, at der skal tages yderligere skridt til indbyrdes tilnærmelse af lovgivningen og identificering af fælles procedurestandarder for dermed at øge den gensidige tillid.

De oplysninger, der er indsamlet under evalueringen, viser, at den europæiske arrestordre generelt fungerer effektivt. Grundlaget for denne konklusion er det stigende antal anmodninger, den procentdel af dem, der fører til faktisk overgivelse, og det faktum, at overgivelsesfristerne generelt overholdes. Forbedringen er endnu tydeligere, når disse variabler sammenlignes med variablene under den tidligere udleveringsordning. Der kan dog stadig ske yderligere forbedringer. I den forbindelse kan det forventes, at driften af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) vil bidrage væsentligt til at gøre systemet mere effektivt, idet det vil være med til at løse nogle af de praktiske problemer, der er påpeget i forbindelse med behandlingen af europæiske arrestordrer.

Selv om nogle evalueringsrapporter fremhæver situationer, hvor den nationale gennemførelseslovgivning ikke fuldt ud omskriver rammeafgørelsen til national ret, kan det konkluderes, at medlemsstaterne i vid udstrækning har gennemført den korrekt. I den forbindelse er der konstateret situationer, hvor gennemførelseslovgivningen allerede var ændret, eller lovforslag var under behandling, da evalueringsbesøget fandt sted, med henblik på at overholde rammeafgørelsen og/eller forbedre anvendelsen af den europæiske arrestordre på baggrund af de indhøstede erfaringer. Der var også tilfælde, hvor tilpasninger af den nationale lovgivning blev bebudet under drøftelserne i MDG i overensstemmelse med anbefalingerne i de enkelte rapporter.

Et andet resultat viser, at man mangler praktisk erfaring med visse spørgsmål i rammeafgørelsen, f.eks. videre overgivelse og modstridende europæiske arrestordre. Spørgsmålet om, hvordan de relevante bestemmelser vil blive gennemført i praksis i sådanne tilfælde, står derfor åbent. Desuden er domstolspraksis stadig under udvikling, selv når det gælder generelle spørgsmål, i nogle medlemsstater, navnlig dem, hvor der ikke anvendes så mange europæiske arrestordre i forhold til det antal myndigheder, der har beføjelse til at behandle denne type sager.

Endelig har en række besøg afdækket, at der er visse lakuner i rammeafgørelsen og rejst spørgsmålet om, hvorvidt der bør træffes yderligere lovgivningsforanstaltninger på EU-plan på et passende tidspunkt. I mellemtiden er der vedtaget en række instrumenter i den forbindelse, der bidrager til at løse vanskelighederne med den praktiske anvendelse af den europæiske arrestordre i forbindelse med proceduren for tilbagesendelse af egne statsborgere, den praktiske anvendelse af artikel 4, stk. 6, i rammeafgørelsen¹ og de oplysninger, der skal gives til den fuldbyrdende myndighed, når den dom, der ligger til grund for den europæiske arrestordre, er afsagt in absentia².

¹ Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union (EUT L 327 af 5.12.2008, s. 27).

² Rådets Rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 om ændring af rammeafgørelse 2002/584/RIA, rammeafgørelse 2005/214/RIA, rammeafgørelse 2006/783/RIA og rammeafgørelse 2008/947/RIA samt styrkelse af personers proceduremæssige rettigheder og fremme af anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse i forbindelse med afgørelser afsagt, uden at den pågældende selv var til stede under retssagen (EUT L 81 af 27.3.2009, s. 24).

3. KONKLUSIONER

3.1. *De judicielle myndigheders rolle*

Et af de vigtigste karakteristika ved den europæiske arrestordre er, at proceduren styres af en judiciel myndighed, således at de centrale og andre administrative myndigheders rolle er begrænset til at yde praktisk bistand til en smidig afvikling af processen. Evalueringen viser dog, at ikke-judicielle centrale myndigheder i visse medlemsstater fortsat spiller en rolle i afgørende aspekter af overgivelsesproceduren, der rækker langt ud over de administrative opgaver, de er tildelt i rammeafgørelsen. Rent principielt synes denne situation at være vanskelig at forene med rammeafgørelsens ånd og bogstav, uanset hvor forståelig den kan være i betragtning af de særlige forhold i det nationale system eller de praktiske fordele herved.

Anbefaling 1: Rådet opfordrer de medlemsstater, der ikke allerede har gjort det, til at overveje at begrænse ikke-judicielle myndigheders mandat eller til at træffe tilsvarende foranstaltninger for at sikre overholdelse af rammeafgørelsen med hensyn til de judicielle myndigheders beføjelser.

3.2. *Princippet om direkte kontakter*

Selv om der stadig er nogle situationer, hvor europæiske arrestordrer skal kanaliseres via de centrale myndigheder, har næsten alle medlemsstaterne indført specifikke bestemmelser, der fastslår princippet om direkte kontakter mellem de judicielle myndigheder, der er involveret i sagen. Det fremgår dog af evalueringsrapporterne, at disse bestemmelser ikke svarer til praksis i et betydeligt antal medlemsstater, idet europæiske arrestordrer og yderligere oplysninger i forbindelse hermed - trods de ordninger, der er indført - helst fremsendes via politiet eller centrale myndigheder eller gennem andre judicielle myndigheder end dem, der er udpeget til at behandle sagen.

Evalueringen har vist, at etableringen af kontakter via mellemed (enten som et retligt krav eller i praksis) ikke synes at give anledning til større indvendinger fra fagfolkene. Der er forskellige grunde hertil: sprogvanskeligheder, praktiske fordele ved den erfaring, som de myndigheder, der fungerer som mellemed, har opnået tillid til de tjenester, som disse myndigheder tilbyder, de disponible ressourcer og de judicielle myndigheders rolle i nationale straffesager. Eksperterne har dog anført, at denne praksis kan hindre udviklingen af en europæisk retskultur, der bygger på dialogen mellem de judicielle myndigheder, der behandler sagen, og at de vanskeligheder, der giver anledning til denne praksis, kan og bør løses med andre midler i overensstemmelse med det valg, der er foretaget i rammeafgårelsen om at fremme direkte kommunikation mellem de udstedende og de fuldbyrdende judicielle myndigheder.

Anbefaling 2: Rådet opfordrer indtrængende medlemsstaterne til at analysere deres praksis og om nødvendigt træffe foranstaltninger til at fremme direkte kommunikation mellem de nationale judicielle myndigheder, der behandler sager med en europæisk arrestordre, og de tilsvarende myndigheder i andre medlemsstater.

3.3. Uddannelsesspørgsmål

Dette spørgsmåls betydning fremhæves i næsten alle evalueringsrapporterne som et middel til at gøre praksis mere ensartet (navnlig i de situationer, hvor embedsmænd, der er involveret i procedurer med europæiske arrestordre, ikke har så store muligheder for at få erfaringer gennem flere sager), forbedre kvaliteten og øge samarbejdet med udenlandske myndigheder.

Der er indført en lang række uddannelsesmuligheder i medlemsstaterne, som er relevante for fagfolk, der arbejder med den europæiske arrestordre. Dette er dog et område, hvor evalueringsbesøgene har vist, at der stadig kan ske væsentlige forbedringer. Foruden anbefalingen om at fortsætte indsatsen for at tilbyde systematiske uddannelsesprogrammer i spørgsmål vedrørende den europæiske arrestordre (og regelmæssige genopfriskningskurser) for alle judicielle myndigheder og embedsmænd, der er involveret i behandlingen af europæiske arrestordre, fremgår det af en række evalueringsrapporter, at der skal gøres mere for at fremme et bedre kendskab til andre medlemsstaters retssystemer og især tilegnelse af andre EU-sprog med henblik på at forbedre de direkte kontakter.

Et andet problem på dette område, der fremgår af et stort antal rapporter, er den manglende specifikke uddannelse i spørgsmål vedrørende den europæiske arrestordre i videreuddannelsesprogrammerne for forsvarsadvokater, skønt ansvaret (inkl. det finansielle ansvar) for en sådan videreuddannelse ikke kun kan ligge hos medlemsstaterne, da forsvarsadvokaters organisation og uddannelse i mange medlemsstater ligger uden for statens regi, og de snarere har status som et selvregulerende erhverv og selv har ansvar for at tilrettelægge deres videreuddannelse.

Anbefaling 3: Rådet opfordrer medlemsstaterne til at tilbyde, eller fortsætte med at tilbyde, dommere, anklagere og jurister passende uddannelse i spørgsmål vedrørende den europæiske arrestordre og sprogkurser (navnlig i de sprog, der er mest nyttige i direkte kontakter med de kompetente myndigheder i andre medlemsstater), herunder møder og fælles aktiviteter med myndigheder fra andre medlemsstater, der er involveret i sager vedrørende europæiske arrestordre, og til at undersøge, hvordan de kan fremme uddannelse i spørgsmål vedrørende den europæiske arrestordre for forsvarsadvokater. Eftersom forsvarsadvokaternes organisation og uddannelse i mange medlemsstater ligger uden for statens regi, bør det undersøges, hvordan denne uddannelse kan fremmes. Det Europæiske Netværk for Uddannelse af Dommere og Anklagere kunne tage dette spørgsmål op generelt. Der bør ydes finansiell støtte til sådanne aktiviteter under EU's finansielle RIA-programmer.

3.4. Mekanismer til lettelse af anvendelsen

Der er indført en række mekanismer i medlemsstaterne, der skal lette den praktiske anvendelse af den europæiske arrestordre. Det fremgår dog af evalueringsrapporterne, at disse instrumenter ikke altid anvendes så effektivt, som man kunne ønske det. Desuden har nogle besøg vist, at der skal gøres mere for at holde de oplysninger, der gives i forskellige formater, ajour - enten til internt brug eller til brug for udenlandske myndigheder (Fiches Françaises og EAW Atlas på det europæiske retlige netværk).

Med hensyn til de strukturer, der er indført på europæisk plan for at lette det retlige samarbejde mellem medlemsstaterne, viser en række rapporter, at Eurojust og det europæiske retlige netværk anvendes i vidt omfang, medens andre viser, at der skal gøres mere for at bevidstgøre fagfolkene om det ekstra bidrag, som disse kunne yde til at løse vanskeligheder i forbindelse med procedurer vedrørende den europæiske arrestordre.

Anbefaling 4: Rådet opfordrer medlemsstaterne og det europæiske retlige netværk til at undersøge, hvordan de kan optimere brugen af de støtteredskaber, der er til rådighed, til at lette anvendelsen af den europæiske arrestordre (f.eks. at gøre EAW Atlas, som indgår i det europæiske retlige netværks websted, tilgængeligt på alle officielle EU-sprog). Medlemsstaterne, det europæiske retlige netværk og Eurojust opfordres til at træffe foranstaltninger til at gøre fagfolkene mere bevidste om sidstnævntes rolle, så fagfolkene kan udnytte disses specifikke kapaciteter fuldt ud, når de behandler europæiske arrestordre.

3.5. *Sprogkrav*

Kun få medlemsstater accepterer en europæisk arrestordre på andre sprog end deres eget/egne officielle sprog. Dette omfatter også anmodninger om yderligere oplysninger, selv om rammeafgørelsen ikke indeholder særlige bestemmelser herom. Under hele evalueringen er der konstant blevet opfordret til en mere praktisk indstilling hertil. Nogle af de argumenter, der ofte fremføres i den forbindelse, er manglen på oversættelseskapacitet i visse medlemsstater, udgifterne til oversættelse, vanskelighederne med at oversætte til nogle af de mindre udbredte sprog inden for en kort frist eller oversættelsernes dårlige kvalitet.

I en række rapporter beskrives en national praksis, som eksperterne anser for en god model til nærmere overvejelse. Denne omfatter bl.a. tilfælde, hvor sprogordningen i gennemførelseslovgivningen omfatter fremmedsprog, eller hvor europæiske arrestordre accepteres på sprog uden for den lovfæstede sprogordning under visse omstændigheder, særlig i hastetilfælde. Det fremgår af flere evalueringsrapporter, at de interviewede myndigheder ønskede, at der fastsættes et begrænset antal arbejdsprog til brug ved udstedelse af europæiske arrestordre og levering af yderligere oplysninger.

Anbefaling 5: Rådet opfordrer de medlemsstater, der endnu ikke har gjort det, til at overveje at indtage en fleksibel holdning til sprogkrav på baggrund af rammeafgørelsens artikel 8, stk. 2, så europæiske arrestordre og yderligere oplysninger accepteres på andre sprog end medlemsstatens eget/egne officielle sprog.

3.6. *Fremsendelse af den europæiske arrestordre*

I de fleste medlemsstater er en faxet genpart af den europæiske arrestordre tilstrækkelig med henblik på at træffe beslutning om midlertidig tilbageholdelse og indlede sagsanalysen. Blandt disse lande kræver et stort antal den europæiske arrestordre i original (eller en genpart, der er bekræftet af en bemyndiget embedsmand i den udstedende medlemsstat) for at kunne træffe beslutning om overgivelse. Der er også en række lande, hvor behandlingen først indledes, når den europæiske arrestordre foreligger i original. Det er en undtagelse, at den europæiske arrestordre accepteres pr. e-mail.

Evalueringsholdene gik generelt ind for, at der skal gives afkald på originalen, og at der under hele proceduren skal kunne arbejdes på grundlag af genparter fremsendt af kontrollerbare kilder i overensstemmelse med rammeafgørelsen. Følgerne af overgangen fra SIS 1+ til SIS II bør under alle omstændigheder få medlemsstaterne til at tilpasse deres nationale systemer på dette punkt, om nødvendigt til artikel 31 i Rådets afgørelse 2007/533/RIA af 12. juni 2007 om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II)¹.

Anbefaling 6: Rådet opfordrer de medlemsstater, der ikke allerede har gjort det, til på ny at overveje deres praksis med at kræve den europæiske arrestordre i original og acceptere gyldigheden på alle procedurens stadier af europæiske arrestordre, der fremsendes på en sikker måde, der efterlader et skriftligt spor og giver mulighed for at fastslå deres ægthed.

3.7. Tidsfrister for forelæggelse af europæiske arrestordre, der opfylder sprogkravene

Evalueringen har vist, at forelæggelse af europæiske arrestordre, der opfylder sprogkravene, inden for de strenge frister, som nogle medlemsstater har fastsat, ofte giver anledning til vanskeligheder, især når dette er kombineret med kravet om, at originalerne skal forelægges.

Desuden har evalueringen vist, at der har været klager over den store forskel mellem tidsfristerne i medlemsstaterne; dette gør proceduren yderligere kompliceret og gør det mere sandsynligt, at den udstedende myndighed begår fejl. Det var opfattelsen, at denne forskel skyldes, at rammeafgørelsen ikke indeholder nogen bestemmelser om tidsfristen for modtagelse af den europæiske arrestordre efter anholdelsen af den eftersøgte og den efterfølgende anvendelse af interne ordninger for retssikkerhedsgaranti for de tilbageholdte.

Evalueringsholdene var generelt af den opfattelse, at dette spørgsmål bør tages op på EU-plan for at finde en fælles løsning under hensyntagen til formålet med den europæiske arrestordre, der er at lette overgivelsen af tiltalte.

¹ Artikel 31 - Gennemførelse af foranstaltninger på grundlag af en indberetning om eftersøgte personer, der begæres anholdt med henblik på overgivelse eller udlevering: "1. En indberetning, der optages i SIS II i overensstemmelse med artikel 26 sammenholdt med de uddybende oplysninger, der er omhandlet i artikel 27, udgør og har samme virkning som en europæisk arrestordre udstedt i overensstemmelse med rammeafgørelse 2002/584/RIA når denne rammeafgørelse finder anvendelse".

Anbefaling 7: Rådet er enig i, at muligheden for at indføre fælles, gennemførlige tidsfrister for modtagelse af europæiske arrestordre, der opfylder sprogkravene, skal behandles i dets relevante forberedende organer. Dette spørgsmål bør analyseres i forbindelse med den gældende sprogordning i overensstemmelse med punkt 3.5 og den dertil hørende anbefaling 5.

3.8. Grunde til at afslå fuldbyrdelse

a) Der gør sig forskellige tendenser gældende med hensyn til medlemsstaternes gennemførelse af rammeafgørelsens fakultative og obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse. Situationerne er meget forskellige, og det er vanskeligt at få fuldt overblik uden at læse de enkelte rapporter.

Mere generelt kan der dog gøres nogle iagttagelser på grundlag af evalueringerne. For det første er grundene til at afslå fuldbyrdelse i en række medlemsstater udvidet til at omfatte situationer, der ikke er omhandlet i rammeafgørelsen, og som for nogle vedkommende har deres rod i den traditionelle udleveringsordning. For det andet er de grunde til at afslå fuldbyrdelse, der findes i artikel 4 i rammeafgørelsen, i nogle medlemsstaters lovgivning gjort obligatoriske.

De eksperter, der har foretaget disse evalueringer, er generelt kritiske over for dette forhold. De har også understreget, at det kan have uønskede konsekvenser i praksis, at de fuldbyrdende judicielle myndigheder mister deres skønsbeføjelse til at anvende nogle af de grunde til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat som fakultative i rammeafgørelsen (navnlig vedrørende territorialprincippet og igangværende indenlandske retssager), i forbindelse med spørgsmålet om, hvilken jurisdiktion der bedst kan retsforfølge en bestemt lovovertrædelse, og med det faktum, at der begås grænseoverskridende organiseret kriminalitet. Det bør imidlertid bemærkes, at spørgsmålet om, hvordan det oprindelige artikel 4, stk. 1, i rammeafgørelsen skal fortolkes, er blevet drøftet i forbindelse med en sag, der i øjeblikket behandles ved EF-Domstolen¹.

¹ Sagen Wolzenburg C-123/08.

b) I en række rapporter har eksperter konstateret, at der sker forskelsbehandling mellem egne statsborgere og ikke-statsborgere ud over den, der udtrykkeligt er tilladt i henhold til rammeafgørelsen. Flere eksperter har fundet det vanskeligt at acceptere det argument, at afslag på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre vedrørende egne statsborgere opvejes af, at lovovertrædelsen retsforfølges i den fuldbyrdende medlemsstat efter princippet om den aktive person, da dette indebærer en tilbagevenden til dobbelt strafbarhed og ikke bidrager til at nå rammeafgørelsens mere generelle mål, fordi den ikke giver mulighed for, at retssagen kan føres i den medlemsstat, hvor lovovertrædelsen er begået.

Endvidere har nogle eksperter konstateret, at det er forskelligt, hvordan rammeafgørelsens artikel 1, stk. 3, og de tilhørende betragtninger 12 og 13 er indarbejdet i gennemførelseslovgivningen, og der er indført en specifik obligatorisk grund til afslag på grundlag heraf i visse medlemsstater.

Ydermere har eksperterne i mange evalueringer givet udtryk for betænkeligheder med hensyn til det korrekte retsgrundlag for fuldbyrdelsen af straffedomme i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 4, stk. 6, og i forbindelse hermed muligheden for at nægte overgivelse med henblik på fuldbyrdelse af en dom, samtidig med at den fuldbyrdende medlemsstats judicielle myndighed ikke mener, der er tilstrækkeligt retsgrundlag for at fuldbyrde dommen i denne medlemsstat. Betænkelighederne om retsgrundlaget skulle dog forsvinde efter vedtagelsen for nylig af Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union. Forskelle i grundene til at afslå anerkendelse i henhold til rammeafgørelse 2008/909/RIA og rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre kan dog stadig give problemer i den henseende.

Anbefaling 8: I betragtning af at fortolkningen af nogle af de relevante bestemmelser i øjeblikket behandles ved EF-Domstolen, vil Rådet afstå fra at kommentere disse spørgsmål. Rådet opfordrer imidlertid medlemsstaterne til at revidere deres lovgivning for at sikre, at kun grunde til at afslå fuldbyrdelse i henhold til rammeafgørelsen kan anvendes som grundlag for at nægte overgivelse.

3.9. Proportionalitetstest

Anvendelsen af en proportionalitetstest ved udstedelse af en europæisk arrestordre har været et tilbagevendende spørgsmål under evalueringen. Ret beset skal denne proportionalitetstest forstås som en test, der supplerer kontrollen af, om de nødvendige betingelser er opfyldt, og som baseres på, om det er hensigtsmæssigt at udstede en europæisk arrestordre i betragtning af sagens faktiske omstændigheder. I den forbindelse omfatter overvejelserne om hensigtsmæssighed flere aspekter, navnlig lovovertrædelsens grovhed i forbindelse med følgerne af den europæiske arrestordres fuldbyrdelse for den pågældende og dem, denne forsørger, muligheden for at nå det ønskede mål med andre midler, der er mindre problematiske for både den pågældende og den fuldbyrdende myndighed, og en cost-benefit-analyse af den europæiske arrestordres fuldbyrdelse.

Evalueringen har vist, at der er stor forskel på, hvordan medlemsstaterne behandler dette spørgsmål. Nogle medlemsstater anvender en proportionalitetstest hver gang, medens andre anser den for overflødig. Selv i de medlemsstater, hvor der findes en proportionalitetstest, varierer praksis ofte med hensyn til, hvilke omstændigheder der tages i betragtning, og hvilke kriterier der anvendes.

Ekspertholdene mener i vid udstrækning, at proportionalitetstesten i princippet er den rette fremgangsmåde, og at der bør indføres visse bestemmelser, retningslinjer eller andre foranstaltninger på europæisk plan for at sikre en sammenhængende og forholdsmæssigt afpasset brug af den europæiske arrestordre. Der syntes at være bred enighed (om end ikke enstemmighed) om, at de fuldbyrdende myndigheder ikke bør foretage en proportionalitetstest.

Dette spørgsmål er blevet drøftet indgående i Rådets arbejdsgrupper, og evalueringsrapporterne indeholder gentagne opfordringer til en fornyet indsats for at nå til en fælles fremgangsmåde for at styrke den gensidige tillid mellem medlemsstaterne. I den forbindelse bør alternativer til den europæiske arrestordre, f.eks. forenklede metoder til at høre tiltalte, der befinder sig i en anden medlemsstat, også undersøges aktivt.

Anbefaling 9: Rådet giver sine forberedende organer instruks om at fortsætte drøftelserne vedrørende indførelse af et proportionalitetskrav for udstedelse af alle europæiske arrestordrer med henblik på at nå til en sammenhængende løsning på EU-plan. Spørgsmålet om proportionalitet bør behandles som en prioritet.

3.10. Accessorisk overgivelse

Ved en række besøg har de fagfolk, der blev interviewet, påpeget, at den europæiske konvention om udlevering udtrykkeligt bestemmer, at den anmodede stat kan indrømme udlevering for accessoriske lovovertrædelser, hvorimod rammeafgørelsen ikke indeholder en tilsvarende bestemmelse. Dette giver anledning til forskellig lovgivning og praksis i medlemsstaterne vedrørende fuldbyrdelse af europæiske arrestordre, for så vidt de vedrører disse lovovertrædelser. Nogle medlemsstater har indarbejdet særlige ordninger på dette område i deres gennemførelseslovgivning, medens andre (de fleste) ikke har gjort det; blandt sidstnævnte er der lande, hvor de manglende bestemmelser ikke nødvendigvis forhindrer de fuldbyrdende judicielle myndigheder i at give tilladelse til overgivelse, medens dette i andre lande betyder, at overgivelse i forbindelse med disse lovovertrædelser ikke er tilladt, og at de judicielle myndigheder ikke har nogen skønsbeføjelse.

Ved en lang række besøg har de interviewede myndigheder understreget, at de har svært ved at se, hvorfor dette spørgsmål skal behandles forskelligt i forbindelse med den europæiske arrestordre, og de har foreslået, at rammeafgørelsen ændres for at sikre samme fremgangsmåde i alle medlemsstaterne.

Anbefaling 10: Rådet er enig i, at dets forberedende organer skal undersøge spørgsmålet om overgivelse i forbindelse med accessoriske lovovertrædelser og forelægge forslag.

3.11. Specialitetsreglen

Et stort antal rapporter anfører, at gennemførelsen af specialitetsreglen giver problemer i praksis. Problemerne skyldes især, at informationsstrømmen er mangelfuld, og at der ikke findes ordninger, hvorefter de myndigheder, der er inddraget i straffesagen, kan kontrollere overgivelsesbetingelserne i god tid; nogle rapporter har også vist, at der ikke findes en pålidelig eller standardiseret rutine for kontrol af den tidligere overgivelse. Der er i den forbindelse også blevet lagt vægt på de mulige følger af en utilstrækkelig koordinering mellem den udstedende medlemsstats myndigheder ved udstedelsen af den europæiske arrestordre i tilfælde, hvor der bør udstedes en europæisk arrestordre for mere end én sag, eller hvor der allerede er udstedt andre europæiske arrestordre for en bestemt person.

Ud over vanskelighederne som følge af de praktiske forhold omkring specialitetsreglen er der under evalueringen blevet sat spørgsmålstejn ved den fortsatte anvendelse af dette princip i et europæisk område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. I den forbindelse mindes der om, at selv om rammeafgørelsens artikel 27, stk. 1, giver medlemsstaterne mulighed for at give afkald på specialitetsreglen på de betingelser, som er fastsat deri, har kun to lande hidtil benyttet denne mulighed; ingen lande har givet den meddelelse, der er omhandlet i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 1. Specialitetsreglen er et følsomt spørgsmål, da det vedrører enkeltpersoners stilling og retssikkerhedsgarantier; enhver ændring af systemet kræver grundige forudgående overvejelser og grundig forudgående analyse.

Anbefaling 11: Rådet opfordrer medlemsstaterne til at analysere deres praksis med henblik på at finde frem til måder, hvor problemerne med specialitetsreglens praktiske anvendelse kan løses. Koordineringen mellem medlemsstaterne bør forbedres. Det bør også overvejes at give de meddelelser, der er omhandlet i rammeafgørelsens artikel 27, stk. 1, og artikel 28, stk. 1.

Anbefaling 12: Rådet er enig i, at muligheden for at afskaffe specialitetsreglen i medlemsstaternes indbyrdes forbindelser bør undersøges i dets relevante forberedende organer.

3.12. Påtegning

Et tilbagevendende spørgsmål i evalueringsrapporterne er prøvelse af og påtegning i SIS på indberetninger om anholdelse med henblik på overgivelse, uden at sagen forelægges for den kompetente fuldbyrdende judicielle myndighed til behandling. Dette er et vigtigt spørgsmål i forbindelse med anvendelsen af den europæiske arrestordre, da påtegning på en indberetning i realiteten kan betyde, at den pågældende europæiske arrestordre ikke fuldbyrdes.

Evalueringsskudene mener i vid udstrækning, at gyldighedspåtegninger kun bør foretages efter kendelse fra en judiciel myndighed eller i det mindste under tilsyn af en judiciel myndighed, enten på grundlag af en generel instruks eller i et specifikt tilfælde. Det er endvidere blevet anbefalet, at man hurtigst muligt tilpasser praksis med hensyn til påtegning for at overholde reglerne i Rådets afgørelse 2007/533/RIA af 12. juni 2007 om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II)¹.

Anbefaling 13: Rådet anbefaler medlemsstaterne at foretage påtegning af SIS-indberetninger på grundlag af europæiske arrestordre efter kriterierne i afgørelsen om SIS II.

3.13. Artikel 111 i konventionen om gennemførelse af Schengenafhtalen

I en række rapporter er det spørgsmål blevet rejst, hvordan artikel 111 i konventionen om gennemførelse af Schengenafhtalen² bør gennemføres i praksis, og mere specifikt hvilke følger det har, for den europæiske arrestordre, der ligger til grund for en indberetning i henhold til artikel 95, at parterne i konventionen i henhold til stk. 2 har pligt til at gennemføre en endelig afgørelse, der er truffet af domstolen eller myndigheden i forbindelse med spørgsmålet i stk. 1, navnlig i sager, hvor en anden medlemsstat har foretaget indberetningen. I de fleste tilfælde har evalueringsskudene ikke kunnet få et klart svar fra de interviewede embedsmænd.

¹ Artikel 25 - Påtegning på indberetninger om anholdelse med henblik på overgivelse: "1. Når rammeafgørelse 2002/584/RIA finder anvendelse, kan en påtegning, der forhindrer anholdelse, kun indsættes på en indberetning om anholdelse med henblik på overgivelse, såfremt den judicielle myndighed, der i henhold til national lovgivning er kompetent for fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, har nægtet at fuldbyrde en sådan, fordi der foreligger en grund til at afslå fuldbyrdelse, og såfremt påtegningen er krævet indsat. 2. En påtegning kan dog på forlangende af en i henhold til national lovgivning kompetent judiciel myndighed på grundlag af en generel instruks eller i et specifikt tilfælde også kræves indsat på en indberetning om anholdelse med henblik på overgivelse, hvis det står klart, at fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre vil skulle afslås."

² Denne artikel har følgende ordlyd: "1. Enhver indberettet person kan på hver enkelt kontraherende parts område indbringe spørgsmålet for den domstol eller myndighed, der er kompetent ifølge den nationale lovgivning, med påstand om rettelse eller sletning af oplysningerne, aktindsigt eller skadeserstatning. 2. De kontraherende parter forpligter sig gensidigt til at gennemføre endelige afgørelser, der er truffet af de domstole eller myndigheder, der er nævnt i stk. 1, jf. dog artikel 116."

Der gøres opmærksom på, at lignende bestemmelser findes i artikel 59 i Rådets afgørelse 2007/533/RIA af 12. juni 2007 om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II)¹, og at Kommissionen i henhold til stk. 3 heri skal evaluere de nationale bestemmelser.

Anbefaling 14: Rådet er enig i, at dets relevante forberedende organer skal behandle spørgsmålet om, hvilke følger medlemsstaternes pligt i henhold til artikel 111, stk. 2, i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og artikel 59 i Rådets afgørelse 2007/533/RIA af 12. juni 2007 om SIS II har for den europæiske arrestordre, der ligger til grund for den pågældende SIS-indberetning. Der skal tages hensyn til resultatet af den evaluering af de nationale bestemmelser herom, som Kommissionen skal foretage.

3.14. "Foreløbig anholdelse" i henhold til den europæiske arrestordre

Rammeafgørelsen indeholder ingen bestemmelser om en ordning for "foreløbig anholdelse" i henhold til den europæiske arrestordre. Dette spørgsmål er blevet rejst² i forbindelse med tilfælde, hvor en flygtet person forlader en medlemsstats jurisdiktion umiddelbart efter at have begået en lovovertrædelse (før den europæiske arrestordre er udstedt) og spores til et fly eller en færgе, der går til en anden medlemsstat.

Anbefaling 15: Rådet er enig i, at dets relevante forberedende organer skal behandle muligheden for at indføre en ordning for foreløbig anholdelse i henhold til den europæiske arrestordre i hastetilfælde.

¹ EUT L 205 af 7.8.2007, s. 63.
² Finland.

3.15. Informationsunderskud

Under evalueringen har mange af de interviewede myndigheder understreget, at der mangler ordentlig kommunikation med de tilsvarende udenlandske myndigheder under hele proceduren. Der er gentagne gange konstateret klager over, at kommunikationsniveauet vedrørende sagsforløbet er utilfredsstillende, og at oplysninger fra de fuldbyrdende myndigheder om forsinkelser i fuldbyrdelsesprocessen sjældent gives spontant. Ifølge visse evalueringsrapporter er der ofte også problemer med rettidig meddelelse af overgivelsesdatoerne og med kravet om, at der ved overgivelsen skal gives præcise oplysninger om, hvor længe den eftersøgte i alt har været tilbageholdt i den fuldbyrdende medlemsstat på grundlag af den europæiske arrestordre.

Anbefaling 16: Rådet opfordrer medlemsstaterne til at kontrollere deres praksis, når de optræder som fuldbyrdende medlemsstat, og om nødvendigt træffe foranstaltninger til at sikre, at den udstedende myndighed får rettidige og nøjagtige oplysninger om procedurens forløb, navnlig om den endelige - eksigible - afgørelse samt om, hvor længe den eftersøgte har været tilbageholdt, under hensyn til at proceduren ikke bør forlænges. Med henblik herpå er det enigt i, at dets forberedende organer skal undersøge, om der kan udarbejdes et standardoplysningsskema.

3.16. Yderligere oplysninger

Et stort antal rapporter har bemærket, at visse fuldbyrdende myndigheder har en tendens til at anmode om detaljerede yderligere oplysninger fra de udstedende myndigheder, selv vedrørende handlingernes retlige beskrivelse, og undertiden anmoder om at få tilsendt dokumenter (domme, etc.). Ekspertene har beklaget denne praksis med som en standardprocedure at anmode om flere oplysninger end dem, der er nævnt i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, hvilket de mener strider imod princippet om gensidig anerkendelse, og har fremhævet, at denne praksis er knyttet til den tidligere udleveringsprocedure, der ikke har noget at gøre med proceduren for den europæiske arrestordre.

Anbefaling 17: Rådet opfordrer medlemsstaterne til så vidt muligt at følge bestemmelserne i rammeafgørelsen for så vidt angår de oplysninger, den udstedende medlemsstat angiver på skemaet vedrørende den europæiske arrestordre, og til at undgå at anmode om yderligere oplysninger fra den udstedende medlemsstat, som der ikke er noget retsgrundlag for i nogen bestemmelser i rammeafgørelsen, og som strider imod princippet om gensidig anerkendelse.

3.17. Tekniske faciliteter

Der er under nogle besøg konstateret alvorlige mangler med hensyn til brug af databaseudstyr og it-redskaber, der er tilpasset den europæiske arrestordre. Evalueringen viser, at en række medlemsstater ikke har et centraliseret, pålideligt system, der kan give fuldstændige, aktuelle og let tilgængelige dedikerede oplysninger om anvendelsen af den europæiske arrestordre. Undertiden omfatter manglerne også andre typer oplysninger af relevans for procedurer under den europæiske arrestordre (f.eks. verserende straffesager). Under evalueringen har man set eksempler på, at der er indført sagsforvaltningssystemer, der er tilpasset de særlige behov i forbindelse med den europæiske arrestordre, men dette synes ikke at være almindelig praksis.

Disse redskabers positive indvirkning på systemet som helhed (indsamling af pålidelige statistikker, forbedring af analysekapaciteten) og på forvaltningen af sager i forbindelse med den europæiske arrestordre (overvågning af frister, opfyldelse af forpligtelser, levering af oplysninger til udenlandske myndigheder, anvendelse af specialitetsreglen) er til stadighed blevet fremhævet af eksperterne.

Anbefaling 18: Rådet tilskynder de medlemsstater, der ikke allerede har gjort det, til at indføre passende ordninger for indsamling, behandling og formidling af oplysninger om sager vedrørende den europæiske arrestordre og andre spørgsmål af relevans herfor, såsom igangværende efterforskning og allerede udstedte arrestordre.

3.18. Beslaglæggelse og overgivelse af genstande

Rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre var den første retsakt på det strafferetlige område til gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse. Artikel 29 indeholder særlige bestemmelser om beslaglæggelse og overgivelse af genstande, som er påkrævede som bevismateriale i den straffesag, der ligger til grund for den europæiske arrestordre, eller som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen. Generelt findes der ikke mange oplysninger om, hvordan disse bestemmelser er blevet anvendt i praksis. Der er dog i mellemtiden vedtaget en række retsakter til gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af retskendelser vedrørende udbytte og redskaber fra strafbart forhold og bevisoptagelse, nemlig Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA af 22. juli 2003 om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale¹, Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA af 6. oktober 2006 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation² og Rådets rammeafgørelse 2008/978/JHA af 18. december 2008 om en europæisk bevissikringskendelse til fremskaffelse af genstande, dokumenter og data til brug i straffesager³. Det vil være hensigtsmæssigt at behandle spørgsmålet om, hvordan artikel 29 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre skal anvendes på baggrund af disse andre retsakter, med henblik på at sikre, at systemet fungerer konsekvent.

Anbefaling 19: Rådet er enig i, at spørgsmålet om anvendelsen af rammeafgørelsens artikel 29 skal behandles i dets relevante forberedende organer for at analysere de problemer, der kan opstå som følge af forskellig praksis.

¹ EUT L 196 af 2.8.2003, s. 45.

² EUT L 328 af 24.11.2006, s. 59.

³ EUT L 350 af 30.12.2008, s. 72.

3.19. *Opfølgning af evalueringer*

Evalueringen har bekræftet de positive aspekter af evalueringsmetoden, der allerede blev identificeret i de foregående runder. Et af dem er, at medlemsstaterne anvender evalueringsmekanismen som en anledning til at gøre status over deres situation og, som allerede nævnt i de vigtigste resultater, til at forsøge at forbedre deres systemer. Desuden virker selve evalueringsprocessen som et incitament til at tage hensyn til anbefalingerne. I den forbindelse bør opfølgningen af de enkelte evalueringer have form af anmodninger til medlemsstaterne om at meddele, enten hvilke foranstaltninger de har truffet siden evalueringen for så vidt angår de anbefalinger, der udtrykkeligt er rettet til dem, eller hvorfor de ikke har foretaget sig noget. Denne rapport bør derfor ikke betragtes som den endelige foranstaltning, men som et bidrag til den fortsatte overvågning af den praktiske anvendelse af den europæiske arrestordre. Kommissionen vil spille en vigtig rolle i denne løbende overvågning, bl.a. gennem rapporter om gennemførelsen af den europæiske arrestordre.

Anbefaling 20: Rådet beder formandskabet om at udarbejde en skrivelse på baggrund af anbefaling 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 11, 13, 16, 17 og 18 og anbefalingerne i evalueringsrapporterne for de enkelte medlemsstater og sende den til medlemsstaterne, således at de enkelte stater inden midten af 2011 meddeler Rådet, hvilke foranstaltninger de har truffet eller vil træffe for at efterkomme de anbefalinger, der er rettet til dem. Resultatet vil derefter kunne forelægges for Rådet i form af en rapport fra formandskabet inden udgangen af 2011, eventuelt med anbefalinger. Disse anbefalinger kan være enten generelle eller, når det er relevant, være rettet til specifikke medlemsstater.

Anbefaling 21: Rådet forventer, at anbefaling 7, 9, 10, 12, 14, 15, 16 og 19, der er rettet til dets forberedende organer, analyseres yderligere. Der bør i den kommende tid holdes målrettede møder med eksperter i den europæiske arrestordre for at fortsætte gennemgangen af de identificerede spørgsmål og udveksle praktiske erfaringer med henblik på at træffe konkrete foranstaltninger, så disse spørgsmål kan behandles hurtigt og effektivt.

På grundlag af en rapport fra formandskabet skulle Rådet kunne notere sig de fremskridt, der er gjort efter gennemførelsen af de anbefalinger, der er opstillet i denne rapport.

RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION

Bruxelles, den 3. juni 2009
(OR. en)

8302/4/09
REV 4 COR 1

LIMITE

CRIMORG 55
COPEN 68
EJN 24
EUROJUST 20

CORRIGENDUM TIL NOTE

fra: formandskabet

til: Rådet

Vedr.: Endelig rapport om fjerde runde af gensidige evalueringer - Den praktiske anvendelse af den europæiske arrestordre og de hermed forbundne procedurer for overgivelse mellem medlemsstaterne

På side 14 læses tredje afsnit, første punktum, således:

"Ydermere har eksperterne under mange evalueringer registreret betænkeligheder i nogle medlemsstater med hensyn til det korrekte retsgrundlag for fuldbyrdelsen af straffedomme i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 4, stk. 6, og i forbindelse hermed muligheden for at nægte overgivelse med henblik på fuldbyrdelse af en dom, samtidig med at den fuldbyrdende medlemsstats judicielle myndighed ikke mener, der er tilstrækkeligt retsgrundlag for at fuldbyrde dommen i denne medlemsstat."